

Búvárút a világ végére

Egy hely, ami még az Indonéziát ismerő utazók többsége számára is egzotikus és vágyott: Wakatobi.

Két évvel ezelőtt lefoglaltam a Wakatobira tíz bungalót egy csoportnak, akiket 2007 novemberében vittem két hetes búvárútra Indonéziába. Muszáj ennyire előre terveznie annak, aki erre a búvárok körében oly kedvelt, ám eldugott, még el nem "turistasodott" helyre vágyik

Ne is próbáld Wakatobit a térképeken megkeresni, mert nincs rajta! Wakatobi egy mozaikszó, a környező szigetek (*Wangi, Kaledupa, Tomea és Binogki*) nevéből összerakva. A szigetlánc az indonéziai Sulawesi sziget délkeleti részén helyezkedik el. Az egyetlen módja a szigetek megközelítésének a hetente egyszer járó privát repülő Baliból.

A repülőút Baliba nagyon kényelmes volt. A Singapore Airlines nem véletlenül nyerte el 19-szer az elmúlt 20 évben a legjobb légitársaság címet. Az ülések viszonylag nagyok voltak sok lábhellyel, mindenkinek saját tv-je volt számtalan filmből álló választékkal. A stewardesseknek végig mosoly ült az arcukon a 20 órás út alatt és az igényes utasok minden óhaja parancs volt számukra. Egy tipp az utazóknak: én vegetáriánus ételt szoktam rendelni repüléskor, mert a különleges kéréseket mindig előbb szolgálják fel, mint a többi...

Indonéziába való érkezésünkkor a Wakatobi személyzete várt minket a reptéren. Összeszedték mindenki útlevelét, majd pár perc elteltével bepecsételt vízumokkal visszahozták, csoportunk pedig már úton is volt a hotel felé.

Úgy szerveztem az utat, hogy Balin töltsünk két napot Ázsiába való belépésünk után, esélyt biztosítva a helyi ritmusra való átállásra. Meglátogattunk néhány templomot, fafaragó műhelyt, masszázsszalont és egy neves ékszergyárat, ahol megnéztük hogyan készítik a USA-ban oly nagyon kedvelt arany és ezüst ékszereket.

A harmadik napon végre felpakoltuk cuccainkat és Wakatobi felé vettük az irányt. Három órányi repülés majd egy rövid minibuszos út után egy falun keresztül megérkeztünk a kikötőbe, ahonnan hajókkal szállítottak bennünket az üdülőhelyre. Lélegzetelállító látvány fogadott minket! **A türkizkék tenger, a fehér homok, a zöld pálmafák és a bambusztetős kis házikók a parton mindannyiunknak a Corona reklámokat juttatta eszébe.** Partraszállás után egyből a bárba vitt az utunk, ahol hideg koktélok mellett ünnepeltük, hogy a hely tényleg úgy nézett ki, mint amiről a

katalógusban látott képek alapján már hónapok óta fantáziáltunk.

A bőséges reggeli után csak fel kellett sétálnunk a hajóra, az összes felszerelés már össze volt készítve a helyi merülésvezetőknek köszönhetően. Legnagyobb meglepetésemre a személyzet már az első nap tudta mindenki nevét és merülési szintjét. Reggelente két merülést hajtottunk végre a hajóról, majd visszatértünk a szigetre ebédelni.

Délutánonként ismét lehetőség volt a hajóról merülni egyet, amit bárki helyettesíthetett egy "house reef" merüléssel a házak előtti korall zátonyon, vagy akár egy könnyű kajakozással a sziget mentén.

A merülések átlagosan 60 percesek voltak és viszonylag mélyen kezdődtek, 18-30 méter között. A jelentős nitrogén felhalmozódás miatt csoportunk nagy része nitrox-szal való merülés mellett döntött, biztonsági okokból.

Az első napokban minden merülés után úgy jöttem fel, hogy valami olyat láttam, amivel azelőtt meg soha nem találtam magam szemben. Ezek közé tartozik a levélhal, pigmi csikóhal, hajás békahal, krokodilhal. Mondani sem kell, a megszokott, tipikus trópusi élőlényekből is bőven akadt: oroszlanhal, tintahal, polip, barrakuda, óriás papagájhal, angyalhal, denevérhal, kék szalagos muréna, és még folytathatnám a felsorolást.

Fontos volt a helyi vezetők ismerete, hiszen például elképesztően nehéz megtalálni a korallok között elbújó, álcázott, alig 3-4 mm-es, a korall színével megegyező színű és a korall mintáját magára öltő mini csikóhalat. Egy érdekes, nem köztudott tény a csikóhalakkal kapcsolatban, hogy a férfiak lesznek terhesek és szülnek miután a nők elhelyezik a tojásokat a férfiak hasába.

Rengeteg apróságra leltem a korallokon rejtőzve. Színes rákok, garnélák és csigák tömkelege közül válogathatott minden fényképész a kedvére. A merülések előtt a divemasterek javaslatot tettek, hogy az adott helyszínen inkább nagylátó vagy makró lencsét vigyenek a fotósok attól függően, hogy a rengeteg pasztell színű korall tábla volt a dominánsabb a merülésen, vagy az apró állatkák, akik a korallháztömbökben laknak.

Wakatobit leginkább az egészséges, burjánzó, színes és változatos koralljai miatt emlegetik oly sűrűn bűvár körökben. Meglepetésemre viszonylag sok sznoris is volt a szigeten a bűvárok mellett, ami hamar érthetővé vált a sekély, korallzátonyokkal és rájakkal teli öblökben való délutáni úszások után.

Az elképesztően gazdag élővilág és tiszta tenger egyik oka a távolság a "turistagyáraktól", a másik a központ tudatossága, az ökoturizmusra fektetett hangsúly. Mint megtudtam, a szigeten levő falut az üdülőhely látja el elektromos

árammal, amit tanító szándékkal átmenetileg kikapcsolnak, amennyiben megtudják, hogy a kijelölt és védett merülőhelyeken horgásztak a helyiek. A 40 merülőhelyet rendszeresen cserélgetik a három hajó között és meg véletlenül se merül egy helyen két csoport.

A búvárok által épített és vezetett búvárparadicsom a luxus és az eldugott szigetek mezítlábas hétköznapjainak keveréke. A házak fából készültek nádtetővel, belül tágasak, tiszták és kényelmesek. Az ágy körül moszkítóháló van, és minden épülethez tartozik egy terasz, no meg egy, a pálmafák köze függesztett függőágy. Akiknek mindenképpen kommunikálniuk kell a külvilággal, azok számára ingyenes, de hihetetlenül lassú wifi áll rendelkezésre.

A felszolgált táplálékok organikusak és ízletesek. Étkezéskor a friss gyümölcsök és zöldségek mellett átlagosan három féle étel közül választhatnak az éhes búvárok, végül ízletes desszertekkel koronázhatják meg az élményt. A legfinnyásabbak is mindig találtak valami kedvükre valót a választékban. A naplementék a "jetty bar"-ban találták a társaságunkat koktélok no meg a napi búvár sztorik mellett. Hihetetlennek tűnik, de mintha este tízkor már takarodót fűjtak volna, mindenki ágyban volt a napi 3-4 órányi víz alatt töltött időnek köszönhetően.

Az utolsó nap a délutáni merülés helyett ellátogattunk a szigeten levő faluba, ahonnan közel százan dolgoznak a resortban felszolgálóként, takarítóként, vagy hajós kapitányként. A gyerekek ugróköteleztek az udvaron, mosott ruhák száradtak a kerítéseken, csirkék sétáltak ráérősen. Az utcák és házak elnyerhetnék a legtisztábban tartott környék címet. A helyiek mosolygósak, kedvesek és láthatóan elégedettek voltak az életükkel, pláne mióta bevezették az áramot és tudnak focimeccset nézni. **Mindig meglep amikor tanúja vagyok, hogy milyen kevés is elég valakinek ahhoz, hogy boldognak és elégedettnek érezze magát.**

A Wakatobin töltött napok felejthetetlenek és páratlanok voltak. A szigeteket minden valószínűség szerint sokáig fogom emlegetni beszélgetéseim során baráti körökben, hiszen nem minden nap jut el az ember a világ végére, ahol ennyi páratlan természeti gyönyörűséggel van körbevéve.

Gógh Szilvia

[www.miss-scuba.com]